



I

Als ik mijn ogen opendoe, zie ik alleen duisternis.

Ik kan me niet bewegen ... niet praten ... niet nadenken door een tandenknarsende koppijn. Ik houd me zo stil mogelijk en wacht op meer duidelijkheid, bijvoorbeeld over waar ik ben of hoelang ik buiten westen ben geweest, maar er komt niets. Wat ik zeker weet: ik zit vastgebonden aan een stoel, met in mijn mond een prop en over mijn hoofd een kap die stinkt naar zweet en braaksel.

Niet echt wat ik had verwacht van een reddingsoperatie.

Als ik me opricht, kraakt mijn nek als een roestige scharnier. De duisternis slaat op hol en begint te draaien. Het donker tolt en tolt, totdat mijn maag er niet langer tegen kan en zich ook omkeert. Warm speeksel stroomt mijn mond in. Ik weet wat er nu gaat komen, dus haal ik een paar keer diep adem, in en uit, totdat de aandrang verdwijnt en ik me weer normaal voel. Nou ja, behalve dan dat ik hier op deze stoel met een kap over mijn hoofd peentjes zit te zweten.

Het is niet te geloven. Ze hebben me iets toegediend. Een of ander kalmeringsmiddel, want ik ben echt veel te rustig. Waarschijnlijk ook pijnstillers, trouwens. Ik voel m'n schouder helemaal niet, terwijl die wond diep was. Mijn deltapier leek wel een rauwe biefstuk. Zelfs ik zou zo'n jaap voelen.

Lekker dan. Goeie actie, Amerikaanse regering. De hele wereld gaat

zo ongeveer naar de verdommenis, ik ben een van de weinige mensen die daar iets aan kunnen doen, en dit is waar jullie mee komen?

Met al mijn aandacht probeer ik te luisteren. Af en toe hoor ik geschuifel van voeten of een keel die wordt geschraapt. Ik let goed op de geluiden en probeer erachter te komen door hoeveel man ik word bewaakt. Twee, gok ik.

Achter me slaat met een tikje een radiator aan. Hij blijft maar tikken, alsof iemand met een moersleutel tegen metaal slaat. Ik voel de hitte op mijn rug, als warmte van de zon. Vreemd, in deze duisternis. Na een paar minuten slaat de verwarming af en keert de stilte terug. Mijn rug begint juist weer wat af te koelen wanneer er piepend een deur opengaat. Voetstappen komen mijn kant op en stoppen dan. Er schraapt een stoel over de vloer.

Nu gaat het spel beginnen. Tijd voor antwoorden.

‘Doe hem die kap af,’ zegt een vrouwenstem.

Een rukje en meteen daarna een koele luchtvlaag langs mijn gezicht. Als vanzelf knijpen mijn ogen dicht tegen het felle licht. Onverwacht wordt ook de prop uit mijn mond gerukt, met medeneming van een paar laagjes tong.

‘Neem alle tijd,’ zegt de vrouw.

Alsof ik iets te kiezen heb. Een paar tellen lang kan ik niet veel anders dan proberen weer wat speeksel in mijn mond te krijgen. Rukkend aan de boeien om mijn armen zet ik me schrap tegen de aandrang om in mijn prikkende ogen te wrijven. Het duurt een eeuwigheid voordat de gestalte voor me eindelijk scherp wordt.

Een vrouw – ergens in de veertig, denk ik – zit achter een klein houten bureau. Ze heeft een lichtbruine huid en donker haar, en haar ogen zijn zwart, glanzend als wijnflessen. Haar marineblauwe pak ziet er duur uit en ze heeft de uitstraling van een professor, alsof ze alles weet over een of ander onderwerp. En er een boek over heeft geschreven. Een burger. Daar durf ik alles onder te verdedden.

‘Hallo, Gideon. Ik ben Natalie Cordero,’ zegt ze. ‘Ik ga je een paar vragen stellen.’ Ze vouwt haar handen en legt ze voor zich, alsof ze me wil laten weten dat ze alles onder controle heeft, dat ze elke dag

praat met jongens zoals ik, maar ik weet dat dat onmogelijk is. Geen mens op deze wereld is zoals ik. Niemand.

Een vleugje van haar parfum bereikt mijn neus – een sterke mix van bloemen, citrus en muskus, een geur als een claxon, maar beter dan de stank van de kap.

Achter haar staan twee mannen. Die met de honkbalpet van de Texas Rangers is gigantisch, net zo groot als de deur die hij bewaakt. De andere vent is gedrongen, heeft een donkere teint en een bloemkooloor. Eén hand ligt op de Beretta in zijn riemholster en hij kijkt me aan met een blik van: *Geef me een excuus om deze hier te gebruiken.*

Beide mannen hebben een verveerd gezicht met volle baard en zijn gekleed in spijkerbroek, stevige wandelschoenen en Patagoniajack, maar het zijn commando's. Delta Force of Seals. Die houding, ontspannen maar volkomen alert, krijg je echt niet zomaar.

Ik herken ze. Ze horen bij de eenheid die me vandaag uit Noorwegen heeft opgepikt. Of gisteren ... of wanneer het ook was.

Natalie Cordero kijkt naar mijn shirt en broek, het opgedroogde bloed, de brandplekken, de aangekoekte modder, het laagje fijne as. Ik heb er wel eens beter uitgezien, dat geef ik toe. Dan volg ik haar blik naar mijn schouder. Door een scheur in mijn shirt zie ik dat de mensen die me gevangenhouden – en die eigenlijk mijn bondgenoten horen te zijn – een drukverband op de wond hebben aangebracht. Dat is netjes van ze.

'Water?' vraagt Cordero.

Er zijn een aantal pogingen voor nodig, maar uiteindelijk lukt het me om er een paar krakerige woorden uit te krijgen. 'Ja. Ja, graag.'

De grootste bewaker, die met de Rangers-pet, loopt op me af met een plastic flesje met een buigbaar rietje erin. Hij heeft een blozende, vierkante kop, als een baksteen. Grijzende baard, blauwe ogen. Het is de vent die me in Jotunheimen knock-out heeft geslagen. Al gaf ik hem ook weinig keus. Toen Daryn besloot te blijven, draaide ik helemaal door. Ik had niet verwacht dat ze dat zou doen. En omdat ik het niet had zien aankomen, ging ik volkomen door het lint. Dat mag niet weer gebeuren. In deze situatie mag ik de controle niet verliezen, dus concentreer ik me op mijn omgeving terwijl ik wat

van het water drink om mijn uitgedroogde lichaam van vocht te voorzien.

Ik bevind me in een klein vertrek met grenen wanden en een grenen vloer. Zelfs het lijstwerk is van dennenhout, dus als ik niet ben opgegeten door een boom, zit ik in een hut. Links van me is een raam met blauwgeruite gordijntjes. Er komt geen licht of geluid door naar binnen, dus het is nacht of het raam is verduisterd. Ik ga even uit van alle twee. De enige verlichting in het vertrek komt van een ijzeren lamp in de hoek. De lamp heeft geen kap, alleen een kaal peertje. Dat ding is zeker één miljoen watt, of anders zijn mijn ogen extra gevoelig door het middel dat ze me hebben gegeven.

Via een kier van zeker vijf centimeter onder de deur komt koude tocht naar binnen. Door Cordero's parfum valt het niet mee om nog iets anders te ruiken, maar ik meen de geur van muf tapijt en houtrook te herkennen. Voor een gevangenis is het best gezellig.

'Ik had het eigenlijk eerder moeten vragen,' zegt Cordero zodra mijn drinkpauze voorbij is, 'maar wil je dat ik Gideon zeg of meneer Blake?'

Ik had dus gelijk. Ze is geen militair, want dan zou ze alleen Blake hebben gezegd, of soldaat.

Nu mijn keel wat beter voelt, slik ik nog een keer. 'Het liefst wil ik dat u me losmaakt en vertelt waar ik ben.' Onmiddellijk kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik u tegen haar zei. Ze houdt me hier verdorie vast. Rot toch op met je manieren.

Ze geeft geen antwoord, dus probeer ik het met een volgende vraag. 'Zitten we nog in Noorwegen?'

Weer niets.

Ik kijk naar de mannen bij de deur. 'Zijn we terug in Amerika?'

'Die informatie kan ik je op dit moment niet geven, Gideon.' Kennelijk heeft Cordero zelf besloten hoe ze me zal aanspreken.

Ik ben achttien, ongeveer half zo oud als zij, dus verbaast het me niets dat het geen 'meneer Blake' is geworden. 'Waarom mag ik niet weten waar ik ben? Vanwaar dit allemaal?' Ik knik naar mezelf. 'Ik ga er echt niet vandoor. Ik heb jullie erbij geroepen, weet je nog? Om hulp gevraagd? Waarom maken jullie me niet los?'

‘Zodra ik klaar ben met mijn ondervraging word je vrijgelaten.’

‘Vrijgelaten?’ Dit is zo gestoord dat ik in de lach schiet. ‘Ik heb helemaal niets verkeerd gedaan.’

‘Nee?’ Ze buigt naar voren en knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Je hebt voor miljoenen aan schade aangericht in Nationaal Park Jotunheimen. Is dat niet verkeerd, volgens jou? De Amerikaanse belastingbetaler draait voor die schade op. Het Amerikaanse volk heeft ervoor betaald om jou en je vrienden uit de nesten te halen. Je mag van geluk spreken dat de media er nog geen lucht van hebben gekregen. Jullie hebben bijna een internationaal incident veroorzaakt. Realiseer je je dat wel? Totdat ik precies weet wat jullie in Noorwegen deden en waarom jullie besloten hectares prachtig natuurgebied te vernietigen, kom jij deze kamer niet uit. En dat meen ik, Gideon. Dus je kunt er maar beter lekker voor gaan zitten.’

‘Denk jij dat dit om verwoest land gaat? Om géld?’

‘Als ik dacht dat dat het enige was, zou je hier niet zijn.’

Ik ben niet van plan om dit spelletje mee te spelen. ‘Wil je werkelijk weten waar dit om gaat? Dat zal ik je vertellen. Er loopt daar puur kwaad rond. We zitten zwaar in de shit, en dan bedoel ik niet de Amerikaanse belastingbetaler. Ik bedoel de mensheid. Ik bedoel iedereen. En jij zit momenteel tegenover een van de weinigen die daar iets aan kunnen doen. Dus wat dacht je ervan om me los te maken?’

‘Dat gaat niet gebeuren, Gideon.’ Ze negeert alles wat ik zojuist heb gezegd. ‘En voordat je weer op de agressieve toer gaat, zal ik jóú wat vertellen. Met boos worden schiet je niets op.’

Dit is allemaal zo’n tijdverspilling. Ik moet hier weg. De anderen opzoeken. De sleutel terughalen. ‘Waar is kolonel Nellis?’ Mijn commandant vertrouw ik. Met hem wil ik praten, niet met een vreemde.

‘Dit incident valt buiten de jurisdictie van het Amerikaanse leger,’ zegt ze.

‘En waar ben jij van? Ministerie van defensie? Geheime dienst?’

‘Moet ik het voor je uittekenen? Ik stel de vragen, jij beantwoordt ze. Zo gaat het hier.’

Dat had weinig met tekenen te maken, maar wat boeit het. Ik heb hier genoeg van. Tijd om de toorn op te roepen.

Ik reik naar mijn woede, naar mijn zwaard, naar Rel.

Niets. Ik ben machteloos. Het kalmeringsmiddel heeft alles geneutraliseerd. Ik ben volkomen uitgeschakeld.

Dit is allemaal zo gestoord dat ik begin te schreeuwen. Ik brul dat ze een grote fout maakt. Dat ik aan de goeie kant sta. Dat ze geen idee heeft wie er tegenover haar zit. Alles wat ik zeg, klinkt onecht en idioot, maar het is waar. Het is de waarheid.

Cordero kijkt op haar horloge. ‘Zo te zien is het weer tijd.’ Ze kijkt over haar schouder naar de vent met de Beretta. ‘Kalmeer hem een beetje.’

Beretta haalt een zwart zakje uit een zijzak van zijn broek. Terwijl hij rubberhandschoenen aantrekt en een injectiespuit pakt, verzet ik me schreeuwend tegen mijn boeien, zonder enig resultaat trouwens.

De grotere vent, Texas, gaat achter mijn stoel staan en neemt me in een wurggreep. ‘Rustig,’ zegt hij. ‘Ontspan je.’

Dat is wel het laatste wat ik van plan ben, maar dan zie ik sterren oplichten op de grenen wanden. Al het licht verdwijnt uit de kamer. Uit mij. Ik schreeuw niet meer, ik val flauw.

Beretta steekt de naald in mijn onderarm en duwt de spuit omlaag. Een branderig gevoel verspreidt zich langzaam door mijn lichaam. Mijn gezicht wordt gevoelloos. Mijn spieren verslappen. Ik ontspan me.

Ik wil me niet ontspannen, maar het gebeurt toch.

Beretta schijnt met een zaklampje in mijn ogen.

Helder licht.

Voelt niet goed.

Ogen dicht.

Vaag ben ik me ervan bewust dat ik veel te langzaam reageer. Reacties horen niet in stappen te verlopen. Tenzij er maar één stap is. Eén op zichzelf staande stap.

Ja ... zo zit het.

‘Die is wel daas,’ zegt Beretta terwijl hij de handschoenen uittrekt. Hij en Texas lopen weg en gaan weer bij de deur staan.

Mijn hoofd rechtop houden is mijn nieuwe levensdoel. Dat valt niet mee. Het is net zoiets als een basketbal laten draaien op je vinger.

Terwijl je tegelijkertijd informatie probeert te verwerken. Alleen is mijn hoofd niet echt een basketbal, het voelt alleen zo.

Ja. Die is wel daas.

Cordero spreidt haar handen. Terwijl ze me aankijkt, trommelt ze met haar vingers op tafel. ‘Ben je nu klaar om te praten?’

‘Je hebt echt geen idee hoe groot dit is ... wat er aan de hand is. Je hebt geen idee wie ik ben.’

Het duurt even voordat tot me doordringt dat het mijn woorden zijn die tussen ons in hangen.

Niet goed.

Cordero’s vingers stoppen met trommelen. ‘Nou, waarom vertel jij me dat dan niet?’

Bijna flap ik het eruit, flap ik alles eruit, en even denk ik dat ik het ook echt heb gedaan. Er klopt iets niet. In mijn hoofd is een gevangenisuitbraak gaande. Al mijn gedachten willen eruit. Mijn verhaal wil eruit. Beelden van de afgelopen paar weken stormen rond door mijn hoofd en eisen hun vrijheid. Al mijn lichaamskracht moet ik aanspreken om ze binnen te houden. Ik zit vastgebonden op een stoel, maar mijn hart doet een triatlon. Mijn gezicht wordt warm en mijn keel begint te branden. Wat hebben ze me in godsnaam gegeven?

Cordero wacht. ‘Oké, Gideon. We proberen het over een halfuur nog eens.’ Bij de deur blijft ze staan. ‘Ik kan dit de hele dag volhouden. Jij ook?’

Als ze weg is, laat ik mijn hoofd naar voren zakken, zoals het de hele tijd al wil.

Haal adem, Blake. Haal adem.

Dat had ik slimmer kunnen aanpakken. Maar ja, had ik een onbekende moeten vertellen wat er aan de hand is? Wie ik ben? Wát ik ben?

Echt niet. Cordero zou direct in paniek zijn geraakt. Ze zou gek zijn geworden. Toch liggen de woorden op mijn tong. Op het puntje zelfs.

Ik ben Oorlog, wil ik zeggen.

Ik ben Oorlog.



2

Nog voor er een minuut om is, dringt tot me door dat ik Cordero's vragen wel moet beantwoorden. De drugs hebben al mijn andere wapens onbereikbaar gemaakt. Ik zit hier vast op deze stoel totdat ik haar geef wat ze wil. Een andere manier is er niet. Ik moet praten.

De grootste bewaker, Texas, loopt de kamer uit om haar te halen, maar ze wacht de volle dertig minuten voor ze terugkomt, als een ouder die een kind een lesje wil leren.

Daag me niet uit, Gideon Blake. Ik meen wat ik zeg en ik zeg wat ik meen.

Ze heeft een zwarte map bij zich, die ze met een klap op tafel laat vallen. Mijn militaire dossier. Best dik als je nagaat dat ik pas een paar maanden geleden, vlak nadat ik klaar was met school, aan de basisopleiding ben begonnen, maar ik heb al een opvallende gang door het leger gemaakt.

Cordero schuift achter het bureau. 'Ik ben blij dat je bent bijgedraaid.' Ze slaat het dossier open en wacht dan, alsof ze verwacht dat ik haar zal bedanken.

'Je had de stopcontacten moeten afdekken,' zeg ik in plaats daarvan.

Haar donkere wenkbrauwen bewegen omhoog. 'Sorry?'

'Als je niet wilde dat ik wist dat ik terug ben in Amerika. Kleine tip voor als je nog eens iemand onrechtmatig wilt vasthouden.'

‘Genoteerd. Nog andere suggesties voor hoe ik m’n werk beter kan doen?’

‘Ja. Zodra we klaar zijn, Nat, en dan bedoel ik onmiddellijk daarna, maak je me los en haal je kolonel Nellis.’

Cordero’s mondhoeken schuiven omhoog. Niet echt een glimlach. Meer het achternichtigte van een glimlach. ‘Laat dat “Nat” achterwege en we hebben een deal.’

Ik knik, hoewel ik eigenlijk geen idee heb of dit wel gaat werken. Alles wat ik tot nu toe heb gezegd, ontglipte me min of meer. Mijn gedachten zijn nog altijd in opstand; ze hebben er genoeg van om in mijn hoofd vast te zitten. Voortdurend moet ik ze actief terugdringen, in de hoop dat ze zich een tijdje koest zullen houden.

Een gedempte stem op de gang trekt mijn aandacht naar de deur. Sebastian, Marcus en Jode hebben Noorwegen tegelijk met mij verlaten. Alleen Daryn niet. De jongens moeten hier ergens zijn. Waarschijnlijk in naburige kamers, waar ze ieder door hun eigen Cordero worden ondervraagd. Ik durf te wedden dat Marcus nog geen stom woord heeft gezegd, maar het kost me weinig moeite om me de verbale diarree voor te stellen die Bastian en Jode door de kamer slingeren. Die twee jongens hebben geen middeltjes nodig om hun tong los te maken.

De gedachte aan hen brengt me terug bij Daryn. Deze keer laat ik me helemaal wegzinken in de herinnering; ze draait haar lange haar over één schouder en glimlacht naar me.

Waar kijk je naar, Gideon?

Naar jou. Ik kijk naar jou.

Hoe zie ik eruit?

Perfect, had ik moeten antwoorden. Maar dat deed ik niet.

‘Gideon? Ben je er nog?’

Hooo. Nee dus. Hoelang was ik heel ergens anders? Prioriteit nummer één: dat goedje uit mijn systeem krijgen. Het maakt me veel te traag. Ik maak geen schijn van kans tegen de Horde met dat spul in mijn lijf. Ik moet deze debriefing achter de rug zien te krijgen, de jongens vinden en dan snel terug naar de strijd.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik ben er.’

‘Mooi. Laten we beginnen met het incident op Fort Benning.’ Cordero leest iets in het dossier. ‘De laatste aantekening waaruit je verblijfplaats blijkt, dateert van zes weken geleden. Je liep ernstige verwondingen op bij een ongeluk tijdens de opleiding. Volgens dit verslag had je een gebroken dijbeen, spaakbeen en ellepijp ... gebroken ribben ... een zware hersenschudding. Er staat hier dat je langer dan twee minuten buiten bewustzijn was. Je was net doodverklaard toen je weer bij kennis kwam.’ Ze keek op van het dossier. ‘Vertel me eens wat er tijdens die oefening gebeurde. Je maakte een parachutesprong?’

Ik knik. ‘Alleen ging het mis en ... ik stuitte.’

Achter haar kijken Texas en Beretta elkaar aan. Dom groentje, denken ze waarschijnlijk. Incompetent lulletje.

‘Stuitte?’ vraagt Cordero.

‘Raakte de grond met zeer hoge snelheid.’

‘Ja. Dat heb ik hier staan, maar ik zou het graag allemaal in jouw eigen woorden horen.’

Juist. Mijn eigen woorden. Alleen weet ik niet waar ik moet beginnen. Als ik alles vanaf het begin ga doornemen, verliezen we kostbare tijd. Hoe kan ik hier zitten praten terwijl de Horde bezig is onschuldige mensen te vermoorden? Aan de andere kant, als ik Cordero zonder enige inleiding de situatie uit de doeken doe, raakt ze in paniek en neemt ze overhaaste beslissingen, of anders denkt ze dat ik gek ben en weigert ze me te geloven. Dat wil ik alle twee niet, dus. De snelste manier om deze kamer uit te komen is haar het hele verhaal te vertellen. En die sprong was stap één. Het begin. Of het einde, afhankelijk van je perspectief. Meestal is de dood het einde.

‘Vertel me alles, Gideon. Stap voor stap,’ zegt Cordero, alsof ze voelt dat ik er eindelijk klaar voor ben.

‘Oké. Het ongeluk.’